

1 Juli 1917.

No. 13.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Want ik ben voornemens dingen aan Mijne Kerk te openbaren, welke verborgen zijn gehouden van vóór de grondlegging der wereld, dingen die tot de bedoeling van de volheid der tijden behooren. God de Heer in deze laatste dagen.

REDEVOERING

gehouden door Pres. JOSEPH F. SMITH, ter gelegenheid van de opening der 87ste Jaarlijksche Conferentie, op 6 April 1917, te Salt-Lake-City.

Ik ben zeer verheugd in het voorrecht dat ik geniet, om met u deze eerste samenkomst van de 87ste Jaarlijksche Algemeene Conferentie der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bij te wonen; en ik kan u verzekeren, dat wij ons zeer vereerd gevoelen, zooals een ieder die tegenwoordig is en tot de Kerk behoort moet gevoelen, in het aanschouwen van de groote menigte die hier dezen morgen vergaderd is, om de opening dezer Conferentie bij te wonen. Ik gevoel dat 't eenigszins moeilijk voor mij zal zijn mijn stem voldoende te verheffen en duidelijk te doen zijn, om gehoord en begrepen te worden. Het is geen lichte taak een vergadering als deze is toe te spreken, afhankelijk zijnde, zooals ik ben, van de influisteringen van den geest, die mogelijk deze conferentie zal doordringen met betrekking tot hetgeen ik zeggen zal. In dit opzicht heb ik de raadgeving van den Zaligmaker gehoorzaamd, als in de Schrift is vermeld. (Matt. 10: 19. 20): „Gij zult niet bezorgd zijn hoe of wat gij spreken zult; want het zal u in die ure gegeven worden, wat gij spreken zult.” De geest zal de indrukken verschaffen die noodig zijn, in zooverre de tijd dit zal veroorleven en wij ontvankelijk zijn voor de ingevingen van den Geest van God, en ik hoop van harte, dat de Geest des Heeren deze vergadering zal doordringen en een plaats zal hebben in onze gedachten en harten, zoodat wij ons zullen verheugen in het voorrecht dat wij genieten, om te zamen onder zulke gunstige omstandigheden te vergaderen, getuigen zijnde, zooals wij in onze samenkomst alhier zijn, van de vele zegeningen en voorrechten die de Heere ons geschonken heeft. Wij leven in zeer ernstige tijden.

De toestanden zijn zoodanig, dat zij bijna alle beschrijving of begrip te boveu gaan, want wij kunnen vandaag slechts zien wat voor ons zichtbaar is, doch niemand kan, tenzij hij geïnspireerd wordt, vandaag zeggen wat morgen zal plaats hebben. Maar wij behoeven daarover niet zeer verontrust te zijn, want de plichten van de leden der Kerk, als zoodanig, en hunne plichten als mannen en vrouwen in de plaatsen waar zij woonachtig zijn, en als burgers van ons land, zijn op heden voor ons van het grootste belang. Het is onze plicht naar vrede en geluk te zoeken en het welzijn der geheele menschelijke familie te behartigen, voor zooverre het in onze macht is in dit opzicht invloed uit te oefenen; en als wij vandaag onze plicht doen, als leden der Kerk en als burgers van onzen staat en der naburige staten waarin wij woonachtig zijn, dan behoeven wij niet bevreesd te zijn voor 't geen de dag van morgen brengen zal. Een der dingen die mij zeer belangrijk schijnen, en een zaak van belang is en overwogen moet worden door het volk van dezen staat en dezer berggewesten, is het behartigen van bedachtzaamheid, beleid, zuinigheid en buitengewone ijver en voorzichtigheid met betrekking tot de productie en het conserveeren van de benodigdheden des levens. Wij hebben een langen winter gehad, welke tot in het voorjaar geduurd heeft. Het is mogelijk, dat wij een kort tijdperk zullen hebben voor het groeien van graan, groenten en vruchten, noodig voor de instandhouding van het leven. Wij moeten beseffen, dat wij afhankelijk zijn van den grond en het bewerken daarvan, van den arbeid van den landbouwer en de zegeningen van den Almachtigen God op al onzen arbeid en op het land, voor het verkrijgen van de benodigdheden des levens. Zonder die dingen kunnen wij niet bestaan.

Ik denk, dat het vereenigd geloof en gebed van het volk, dat in de mogelijkheid van de verhooring der gebeden der oprechten geloof heeft, tot den Gever van al het goede moet opstijgen, opdat vrede over het geheele land zal blijven heerschen, en dat voorspoed heel de bevolking van ons groot land moge vergezellen; dat de vrede eveneens hersteld moge worden tot alle natën der aarde, wanneer het namelijk den wil en het oogmerk Gods is dat zulks het geval zal zijn. Ik denk dat het onze plicht is den zegen des Heeren te vragen over het werk van den landman. Dat de zegen van de vruchtbaarheid van de jaargetijden uitgestort moge worden op hen die den bodem bewerken, en die het brood en het voedsel verdienen wat noodig is om te leven. In voorbijgegane jaren, vóór den tijd nog dat onze staat een territorium was, waren de eerste nederzetteren in dit land, door de genadige voorzienigheid des Heeren, en den wijzen raad van de leiders van het volk, in eenen toestand om hunne naasten te helpen met de noodzakelijkheden des levens. Waar velen hunner, in het zuiden, het noorden en in het westelijk gedeelte van ons land,

zoekende waren naar goud en andere kostbare metalen, dingen die op zichzelf niet in staat waren het leven te onderhouden, bearbeiden wij den bodem, en brachten datgene voort wat zij noodig hadden, en zij wierpen hun goud ons in den schoot voor het voedsel wat wij hun, wederkeerig, gaven, om hen in staat te stellen hunne levens te onderhouden, en hunnen arbeid loonend te doen zijn. Ik hoop dat het volk van dezen staat, en inzonderheid de Heiligen der Laatste Dagen, zich zullen betoonen ware Jozefs van Egypte te zijn, opdat wanneer de nood door het land rond gaat waren, zij die van noode zijn tot ons mogen komen om datgene te ontvangen wat noodig is voor hun onderhoud en hun geluk. Ik weet dat de autoriteiten in Washington hen die de leiding hebben van ons Landbouwkundig College in het noorden, hebben verzocht al den invloed dien zij in staat zija aan te kunnen wenden, uit te oefenen op het volk van dezen staat, om staathuiskundig te werk te gaan, en te produceeren, te bewaren, op te zolderen, naar gelang het beste van hunne bekwaamheid. die dingen welke, komt de nood aan den man, noodig zijn als de zenuwen van den oorlog, als namelijk de oorlog mocht komen.

Sprekende over de mogelijkheden van een conflict, van oorlog, zoo vermaan ik mijne vrienden, het volk van ons land, in het bijzonder in deze bergstreken, om boven alle dingen den geest van menschlievendheid te handhaven, den geest van liefde en van het maken van vrede, dat zelfs, schoon zij allicht geroepen mochten worden om handelend op te treden, zij niet verwoestend mogen zijn, de beginselen overtreden en vernielen waarin wij gelooven, die wij getracht hebben anderen in te prenten, en welke ons vermaand zijn te handhaven; vrede en een goede gezindheid jegens alle menschen, niettemin wij allicht in aanraking gebracht mogen worden met den vijand. Ik wensch tot de Heiligen der Laatste Dagen die ingeschreven mochten worden, en wier diensten het land op moge eischen te zeggen dat, zoo wanneer zij soldaten van den Staat en van de Natie worden, zij niet mogen vergeten eveneens soldaten van het Kruis te zijn, dat zij uitdeelaars zijn van het leven en niet van den dood; en wanneer zij voort gaan, zij voort mogen gaan in den geest om de vrijheden van het menschdom te verdedigen, eerder dan met het oogmerk om den vijand te verwoesten. Als wij hem — den vijand — konden bekeeren tot het bewandelen van vredevolle wegen en tot de liefde tot den vrede, zonder hem te verwoesten, wij dan zaligmakers der menschen zouden zijn. En het zoude afschuwelijk zijn dat mannen die betrokken zijn in de groote en grootsche en noodzakelijke plicht om onze Natie te beschermen en te bewaren voor de herhaalde wreedheden van booze vijanden, gruwelijke en verwoestende tegenstanders, — onder hun zelve niet zouden handhaven een leven van eer, deugd, reinheid, en een onvatbaar zijn voor zonde en misdaad

van elke soort. Het is eene onteerende gedachte dat een man die soldaat wordt, een losbandig mensch zoude worden en zich overgeven zou aan misdaad en goddeloosheid. Laat de soldaten die uitgaan van Utah mannen van eer zijn en blijven, en wanneer zij geroepen worden, aan dien oproep gehoor geven, manhaftig hunnen plicht ontmoeten, de gevaren of het werk dat van hen verlangd zal worden, of wat hun zal worden bevolen, doen; maar doe het met een eenvoudig oog, ziende enkel op de volbrenging van het goede wat het doel is om volbracht te worden, en niet met een bloeddorstig verlangen om te dooden en te verwoesten.

Liefdadigheid te beoefenen, of wel liefde te betrachten is het grootste beginsel wat bestaat. Als wij een helpende hand kunnen verleenen aan de verdrukten, als wij hen hulp kunnen geven die ontmoedigd zijn en in verdriet, als wij den toestand van het menschedom kunnen verheffen en verbeteren, dan is het onze zending om dat te doen. En ik zeg tot onze vrienden aanwezig dat wij in de Kerk van Jezus Christus eene organisatie hebben die volmaakt is in haar werk, waardoor wij van daag alle hulp voor de Kerk kunnen vragen, en morgen terug ontvangen in den vorm van die edele bijdragen die vrijelijk gegeven worden voor een goede zaak, en zulks kost aan niemand een cent. Elke kleinigheid, bijgedragen voor de armen, en wordt niet verteerd door liefdadige instellingen die gelden innen en beadministreeren bestemd voor de armen, en voor hunne diensten betaald worden, aldus een groot gedeelte opslorpende van de middelen die gegeven zijn ten voordeele van de armen, door hen die niet arm zijn. Dat is het wat ik in 't bijzonder tot onze vrienden wensch te zeggen. De Heiligen der Laatste Dagen weten zulks, en verstaan het. Zij herinneren zich gebeurtenissen dat binnen den tijd van vierentwintig uren het volk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen eene som bijeenbrachten van omstreeks 35.000 dollar, en dat geld werd gezonden naar het bezochte volk van het oosten dat lijdende was onder de gevolgen van den oorlog, en het werd overgedragen in handen van hen die het wijselijk zouden verdeelen onder hen die het van noode hadden, terwijl nog een gedeelte van dat fonds bestaat, wat namelijk niet werd gedistribueerd, om in de toekomst nog te dienen voor hen die het waarlijk behoeven en in verband er mede zooals hunne omstandigheden zulks zullen vereischen.

Ik zou niet te veel van uw tijd in beslag nemen, maar ik heb een of twee gedachten meer die ik wensch ten berde te brengen, meer in het bijzonder allicht als een woord van waardeering alswel als een tekstwoord, als de Geest mij zoodanig wil leiden. Wij vermanen, wij smeeken onze broeders en zusters in het evangelie van Christus, niet alleen zichzelf te eeren door een behoorlijke levenswijze, maar

eveneens onze naasten te eeren, lief te hebben, en liefdadig te zijn, elkeen van u. Wij vermanen u om niet alleen het grootste van alle geboden die ooit door God gegeven zijn te houden, om namelijk den Heer, uwen God, met heel uw hart, verstand en sterkte lief te hebben, maar wij vermanen u eveneens die tweede wet, dat tweede gebod, wat daar direct op volgt, in acht te nemen, om namelijk uwe naasten lief te hebben als u zelve. Vergeld goed voor kwaad, smaadt een ander niet omdat gij zelve gesmaad moogt worden. Wij behoeven het huis van andere volkeren niet terneder te werpen (deze uitdrukking gebruikende als een symbool). Wij vinden het volmaakt goed dat zij leven in de tehuizen die zij voor zichzelf hebben gebouwd, maar wij wenschen hen enkel eenen beteren weg te wijzen. Waar wij datgene niet willen veroordeelen wat zij boven alle dingen in de wereld hebben lief gehad, daar willen wij trachten hun eenen beteren weg aan te toonen, en een beter huis voor hen te bouwen, hun dan vriendelijk uitnoodigende, in den geest van Christus, of in dien van ware Christelijkheid, om dat betere gebouw binnen te treden. Dat is het beginsel, en ik wensch daarop dezen morgen den nadruk te leggen. Ik verlang, als ik kan, in de gemoederen van de ouders, den indruk te verwekken van de noodzakelijkheid om hunne kinderen behoorlijk te onderwijzen met betrekking tot dit heerlijk beginsel, het beginsel van liefdadigheid en liefde, die liefde voor onze naasten die ons in staat zal stellen hunne rechten als heilig te beschouwen, even zoo heilig als zij onze rechten houden, om de rechten en de vrijheden van onze naasten te verdedigen, even als wij onze eigen rechten en vrijheden zouden verdedigen, om de gevallen straketsels in de omheiningen van onze naasten die onvoorzichtig naar beneden zijn gelaten, op te rapen, even als wij de omheiningen van onze eigene velden op zouden rapen, om den oogst te beschermen voor den inval van verdwaalde dieren. Dit is een eenvoudig ding om te zeggen, maar er is een groote beteekenis in verborgen. Velen van ons zijn boeren. Ik heb van sommige menschen gehoord die zoo ver verwijderd waren van de liefde voor dit beginsel dat zij er de voorkeur aan gaven om de omheiningen van hunnen buurman naar beneden te werpen opdat zij schade zouden lijden, in plaats van hen te trachten te beschermen zooals zij zelve beschermd zouden willen worden.

Vaders en moeders in Israël, wilt gij uwe kinderen leeren dat er geen anderen naam onder den hemel gegeven is waardoor wij zoo'n heerlijke hoop kunnen hebben op de opstanding van den dood tot het leven, of eene verzekering in het beginsel en de belofte van het Koninkrijk van God, dan dien van Jezus Christus, den Zoon van God? Wij zijn een Christelijk volk, wij gelooven in den Heer Jezus Christus, en wij gevoelen dat het onze plicht is om Hem als onzen Zaligmaker en Verlosser te erkennen. Leer het aan uwe kinderen. Leer aan uwe

kiuderen dat de Profeet Joseph Smith opnieuw tot de aarde herstelde het priesterschap dat gehouden werd door Petrus, Jacobus en Johannes, welke namelijk verordineerd waren onder de handen van den Zaligmaker zelve. Leer hun dat Joseph Smith, toen hij nog slechts een knaap was, gekozen en geroepen was van God om het fundament te leggen van de Kerk van Jezus Christus in de wereld, om het heilig priesterschap te herstellen, en de verordeningen van het evangelie welke noodig zijn om de menschen waardig te maken in te gaan in het Koninkrijk der Hemelen. Leer uwen kinderen hunne bisschoppen en leeraars te eeren, die namelijk in hunne huizen komen om hen te leeren. Leer uwen kinderen eerbied te hebben voor den ouderdom, voor grijze haren en voor de zwakken in het algemeen. Leer hen zich aan hunne ouders te wijden en die, wanneer gestorven, in eerbare herinnering te houden, en help al degenen die hulpeloos zijn en in nood. Leer uwen kinderen, zoals uzelve is onderwezen, om het priesterschap te eeren, het priesterschap namelijk dat wij houden als ouderlingen in Israël. Leer uwen kinderen zichzelf te eeren, leer uwen kinderen te eeren het beginsel van presidentschap waardoor de organisaties in stand worden gehouden, en waardoor sterkte en macht voor de welvaart en het geluk en den opbouw van het volk wordt verzekerd. Leer uwen kinderen dat, wanneer zij naar school gaan, zij hunne onderwijzers zouden eeren in datgene wat trouw is en waar, in datgene wat mannelijk is en eveneens vrouwlijk en waardig. En eveneens, leer hen de slechte voorbeelden te vermijden die somwijlen gegeven worden door hunne onderwijzers in of buiten de school. Leer uwen kinderen de geboden van God te eeren, alsmede de wet van den staat en de wetten van het land. Leer hen respect te hebben en in eere te houden hen die gekozen zijn door het volk om aan het hoofd te staan en het recht toe te passen alsmede de wetten te handhaven. Leer hen trouw te zijn aan hun land, trouw aan rechtvaardigheid en oprechtheid en aan eer, en daardoor zullen zij opgroeien tot uitgelezen mannen en vrouwen, boven alle mannen en vrouwen der wereld.

Wordt Vervolgd.

TABERNAKELDIENST GEHOUDEN TEN DIENSTE VAN TOERISTEN.

(De beginselen van het evangelie uitgelegd door Ouderling ROSCOE W. EARDLEY, voormalig President der Nederlandsche Zending.)

Wij lezen in „Deseret News”: Bijzondere diensten werden onlangs gehouden in den Tabernakel, zooals zulks elken eersten Zondag der maand gebeurt. Deze diensten zijn speciaal terzijde gezet voor de

toeristen en bezoekers, en geven hun ter gelijktijd gelegenheid het beroemde orgel te hooren spelen, alsmede toespraken over het „Mormorisme”, afgescheiden van de geregelde diensten op andere Zondagen, te beluisteren.

Bij deze gelegenheid bespeelde Prof. J. J. Mc Clellan het orgel, terwijl Ouderling Roscoe W. Eardley als spreker optrad. In deze toespraak zeide onze oudpresident, in 't kort weergegeven, ongeveer het volgende:

Ouderling Eardly sprak eerst een woord van welkom tot de bezoekers van Salt Lake City, en zeide dat hij geloofde dat zij in het groote, groeiende en strijdende westen, een geest van vaderlandsliefde zouden hebben opgemerkt in verband met de tegenwoordig heerschende internationale crisis. Waarschijnlijk zal men wel hebben opgemerkt dat Utah gereed is den president van de Vereenigde Staten te volgen in wat hij vermeend gepast te zijn om te doen. Deze geest — zoo zeide spreker — heerscht niet alleen in Salt Lake City en in Utah, maar in heel het groote westen.

Ouderling Eardley verwees verder naar de beginselen van het vasten om dit in acht te nemen elken eersten Zondag van de maand, als te zijn een der kenmerken van de „Mormoonsche” kerk. Eens per maand onthouden zich de leden van de Kerk van alle voedsel tot op den avondmaaltijd. Gedurende dezen dag worden eerediensten gehouden in de onderscheiden wijken, om twee uur des' middags, en dit is, zoo verklaarde hij, de reden waarom er op dien dag in den tabernakel geen geregelde dienst wordt gedaan, en vandaar weer de bijzondere diensten voor de toeristen en bezoekers.

Op deze bijzondere diensten gedurende den vastendag, geven de leden van de Kerk hunne getuigenissen van de goedheid des Heeren. Eveneens dragen zij van hunne middelen bij tot de kosten voor het onderhoud van de armen en behoeftigen, overeenkomstig de waarde van wat anders voor voedsel gedurende dien dag zoude zijn uitgegeven geworden.

De avondvergaderingen in de wijken staan dien dag onder de leiding van de Onderlinge Verbeteringsvereeningen voor jonge mannen en jonge vrouwen, terwijl Ouderling Eardley verder het doel van deze vereeningen uiteenzette. Zij zijn, zooals reeds hunne namen aanduiden, opgericht voor onderlinge verbetering en vooruitgang. Voorts verwees hij naar de Zustershulpvereening, als eene organisatie van vrouwen, voor ondersteunend werk onder de behoeftigen, en andere liefdadige doeleinden. Hij stond verder stil bij het werk van de Zondagschool, in verband met de Kinderafdeelingen en de klassen waar diepere godsdienstige onderwerpen worden besproken. Kortelijks werden aangehaald de organisaties van het priesterschap, hoe elke waardige man en jongeling in de Kerk, de gelegenheid gegeven is een

ambt te bekleeden in de bedieningen van het evangelie. in overeenstemming met den rang waarmede hij in het priesterschap is begiftigd.

Ouderling Eardley getuigde dat het jongere volk van de „Mormoonsche” Kerk, trouw is en waar, en met geloof verblijft in den godsdienst hunner vaderen. De Kerk, zoo zeide hij, groeit met gestadigen groei en vooruitgang. Spreker zeide voorts dat zijne hoorders allicht teleurgesteld zouden zijn als hij hun niet een paar dingen vertelde met betrekking tot de cardinale punten van het geloof van de „Mormonen.”

Niets echter — zoo spreker — kon beter worden gezegd om verduidelijking dtenaangaande aan te brengen, dan de „Artikelen des Geloofs” te lezen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, hetwelk hij deed, met korte, verklarende toelichtingen daaraan verbonden. Sommige van de punten waarop verder in het bijzonder den nadruk werd gelegd, waren onder anderen de breedheid van blik van het „Mormonisme”, hoe het alle menschen omsluit met betrekking tot de zegeningen van het evangelie door gehoorzaamheid aan de voorschriften daaraan; hoe deze gaven en zegeningen daadwerkelijk den waren geloovigen volgen; voorts het feit dat geloof in het Boek van Mormon het geloof in den Bijbel versterkt; dat er geen zoogenaamde dubbelen standaard in de „Mormoonsche” Kerk op wordt nagehouden waar het de zedelijke moraal betreft van beiderlei sexen, en ten slotte hoe de leden der Kerk gelooven in alles wat goed is, lieflijk is en wat welluidt.

VERREIZEN.

De lendenen omgord! schikt weg wat u zou hind'ren,
 Om volgzaam 't aller uur, langs d' ongewisse paân,
 Als knechten in Gods dienst, neen! als geliefde kind'ren,
 Den weg, dien Hij U wijst, te gaan!

Ons leven is een staâg verreizen en vertrekken;
 Wij vinden vast verblijf noch rustplaats hier beneên;
 Ons komt gedurig weêr de stem des geestes wekken:
 Op! maakt u vaardig en reist heen!

Op! uit uw woning naar het stroodak in de verte!
 Der armen Heiland roept in guren winternacht:
 Op! uit uw blij gezin naar 't eenzaam huis der smarte,
 Van wie daar weenen 't leed verzacht!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Hellen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GERECHTIGHEID.

„Gerechtigheid verhoogt een volk, maar de zonde is een schandvlek der natiën,” heeft, in heel oude tijden, een der dienstknechten des Heeren gezegd.

Toen, onder aloud Israël, het volk verkeerde in zijn beginstadium, had de Heer tegen de leiders ervan gezegd dat Hij niet wenschte dat zij het voorbeeld der hen omringende volkeren zouden navolgen, om geregeerd te worden door eenen koning, maar dat de Heer zelf Koning over hen wenschte te zijn.

Dit bevel des Heeren was voorzeker niet zonder den besten grond gegeven. Wat toch was het geval? Het koningschap had zijn ontstaan te danken gehad aan de kwaliteiten, de meer of minder op den voorgrond tredende kwaliteiten van een enkeling onder de stammen van het verre verleden, en gewoonlijk waren dat kwaliteiten die alleen verband hielden met de meerdere lichaamskracht van dezulken, zoodat, in daadwerkelijken zin van het woord, toen de macht berustte enkel op brute lichaamskracht, en als zoodanig, schijnbaar althans, ook het recht. De koningen, door de onbeschaafde volkeren van het oude Oosten aangesteld om heerschappij uit te oefenen onder hun volk hadden, in de meeste gevallen, die groote macht slechts te danken aan het feit dat zij, in lichaaamlijken zin, beter ontwikkeld waren dan de anderen, weshalve hij die, in de vele oorlogen en twisten, zich lichaaamlijk zeer in het bijzonder onderscheidde, vaak werd aangewezen om koning te zijn. Of zoo'n koning ook een rechtvaardig mensch was, of wel dat hij zulks niet was, werd niet in overweging genomen en het gevolg daarvan was dat de aloude volkeren slechts door brutale kracht werden geregeerd, waarvan weer een natuurlijk gevolg was dat geene rechtvaardigheid heerschappij voerde, maar alleen grove willekeur. De vorsten, op zoodanige wijze tot vorst verheven, omringden zich op hunne beurt met dezulken die zij krachtig en sterk wisten, en hun grootste levensdoel was ten oorlog te trekken en andere volkeren te overmeesteren en aan hunne belangen te onderwerpen. Toen nu de Heer Abram riep uit Ur der Chaldeën, en tot hem zeide dat Hij — de Heere — Abram tot eenen God wilde zijn, was het de bedoeling des Heeren om uit de lendenen van Abram te verwekken dat zaad wat de grondslag zoude leggen voor het volk dat de Heer zich Zijner had verkoren om als voorbeeld op aarde te stellen, opdat

de volkeren door het zien der goede dingen die door dat volk in toepassing werden gebracht, zich zouden bekeeren en langzamerhand zouden komen tot de betere levensopvatting die de Heere Zijn eigen volk had geleerd, opdat Hij, in latere tijden, de wereld als een geheel, zoude kunnen regeeren en daar toestanden in het leven zoude roepen zóó gelukkig en zóó volmaakt, als maar mogelijk was dat ze konden bestaan.

Heeft het plan des Heeren in dezen dan gefaald, zoo vraagt ge allicht? Het is in dit artikel niet aan ons om die vraag te beantwoorden, maar wij hebben ons tot taak gesteld te doen uitkomen dat daar waar rechtvaardigheid heerscht, de zegen des Heeren wordt genoten, terwijl daarentegen de zonde een schandvlek is der volkeren.

De Heere wenschte, zooals wij reeds zeiden, zelve koning te zijn over Zijne kinderen, vandaar dan ook dat Hij in later dagen, toen Zijn volk door de Pharao's van Egypte werden geknecht, hen uitleidde en hen bracht, weliswaar door de woestijn der beproeving, waarin maar een enkele zich zóó gedroeg dat hij waardig werd verder te mogen leven in de gemeenschap van Gods kinderen — naar een land overvloeiende van melk en honig, alwaar zij, levende in nauwe gemeenschap met Gods wetten, en Hem alleen als Koning hebbende, in staat zouden kunnen zijn zich op te werken tot die gerechtigheid die een volk verhoogt, de zonde, die hen tot schandvlek zoude worden, vermijdende.

Helaas evenwel, de macht van den duivel scheen hier weer te triumfeeren. In plaats dat het volk zich door bekwame en rechtvaardige rechters liet regeeren, waarover dan God als Opperste Koning heerschte, weken zij allen, zoowel volk als rechters en omgekeerd, af van des Heeren geboden, en rond zich ziende naar de andere volkeren om hen heen, verlangden zij evenens eenen koning, om groot te schijnen in de oogen van die volkeren waarover zij, hadden zij 's Heeren geboden gehoorzaamd, op andere wijze, zooals de Heer had bedoeld, door rechtvaardigheid namelijk, het meesterschap zouden hebben verworven.

Rechtvaardigheid in hen was het niet wat hen aandrong eenen koning te verlangen, vandaar dan ook dat het verkrijgen van eenen koning er niet toe bij kon dragen het peil van hunne zedelijke waarde te verhoogden. Een koning kregen zij, meer dan één, verscheiden koningen achter elkander werden hun gegeven, en was een der eerste gevolgen daarvan alreeds spoedig dat het volk, bestemd om één te zijn en grootsch, zich op vijandige wijze in tweeën scheidde, de geschiedenis vertelt ons voorts dat van al de koningen die geregeerd hebben over Juda en Israëel, er maar weinigen waren die deden wat goed was in de oogen des Heeren. De meesten bleken goddelooze koningen te zijn en ware onderdrukkers van hun volk. Zonde blijft

altijd, hetzij die nu wordt bedreven dan wel in het verre verleden, een schandvlek der natiën, en waar ons ooit een waarschuwend voorbeeld dienaangaande is geworden, daar is wel het voorbeeld van de koningen van Israël een der meest sprekende in de geschiedenis.

Gerechtigheid van een volk is de som of het totaal van de gerechtigheid der onderscheiden deelen van dat volk, de leden namelijk, of de burgers van de gemeenschap waarvan wij spreken. Geene gerechtigheid kan door een volk of door de regeering van een volk op juiste wijze worden beoefend als niet de deelen die het volk tezamen uitmaken, deze gerechtigheid gaan beoefenen. Vandaar dan ook dat alle volkeren die zich hebben verloren in zedeloosheid en onrechtvaardigheid, ze mogen dan korten tijd schijnbaar een bloeitijd hebben gehad, de straf van hunne zedeloosheid niet van zich af hebben kunnen wenden, maar wier toekomst noodwendig ten doode is gedoemd geworden. Denk slechts aan de geschiedenis van het oude Rome, van het oude Griekenland. Vergelijk de omstandigheden dezer volkeren met die van thans en wij komen tot de duidelijke conclusie dat inderdaad elke zonde, ook dan wanneer zij door eene natie is bedreven, zichzelf wreekt.

In het laatste der dagen, zoo voorspelt ons de Heilige Schriftuur, zou de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in eeuwigheid niet zoude worden verstoord en altijd zou blijven bestaan. Dat koninkrijk, zoo gelooven wij, is opgericht op aarde. Het is het koninkrijk van God, alwaar geen aardsch koning het hoofd van is, maar waarvan de eenige koning die door den Heer zelve is uitverkoren om in de toekomst heel de aarde te regeeren, het Opperhoofd van is. Die Koning is Jezus Christus. Dat Koninkrijk is gebaseerd op de wetten van eerlijkheid, gerechtigheid en het verzaken van zonde. Wij gelooven deelgenooten, of onderdanen te zijn van dat Koninkrijk, en als zoodanig is het aan ons de profetieën betreffende dat Koninkrijk waar te maken. Want, al heeft de Heer het Koninkrijk opgericht met rechtvaardige voorschriften en wetten, en al is Hij zelf Koning, dat neemt nogthans niet weg dat de aloude spreuk eene eeuwige waarheid blijft, dat namelijk alleen gerechtigheid, uitgeoefend door de burgers die de onderdanen zijn van het koninkrijk, een volk kan verhoogen.

De beginselen waarop het Koninkrijk van God is opgericht in deze dagen, zijn evenals de beginselen waarop Gods Koninkrijk altijd is opgericht geworden, volmaakt. Weliswaar is onze volmaaktheid nog niet tot op dien trap gerezen dat wij bekwaam zijn om zelfs nog maar de groote volmaaktheid van die beginselen te zien, laat staan ze alle te begrijpen, maar dat neemt niet weg dat wij gehouden zijn om de gerechtigheid, gepredikt door die voorschriften die wij bekwaam zijn om te kunnen vatten en begrijpen, in toepassing te brengen. De gerechtigheid opgesloten in de voorschriften van het Koninkrijk Gods,

op aarde weer opnieuw hersteld en gepredikt, is het beginsel waardoor een volk, dus ook ons volk, moet worden verhoogd.

Nu is het dat wij, ons vergelijkende bij deze reine dingen van Gods wetten, nog vele gebreken toonen. Vele roerselen zijn er binnen in ons die nog bij lange niet overeenstemming zijn met Gods voorschriften. Het evangelie is er om ons te leeren de geboden van God te onderhouden en zodoende de gerechtigheid van ons volk mede te helpen verhoogen. Voortgegaan op den weg der bekeering zal ons het loopen in den lijn van Gods geboden steeds meer gemakkelijk worden omdat wij er aan gewend raken, evenals ons het afdwalen van den lijn van Gods geboden eveneens steeds gemakkelijker zal worden als wij namelijk trachtende zijn om dat te doen. Èn gerechtigheid alzo, èn zonde, ligt dus binnen ons bereik, en aan ons is het om eene keuze te doen tusschen deze twee zaken. God de Heer heeft voor ons Zijn Koninkrijk gekozen en ons den weg gewezen waarlangs wij, langs het pad van gerechtigheid, volmaakt gelukkig kunnen worden. Aan ons, die keuze te bevestigen dan wel te verloochenen. Kiezen wij de zonde dan wordt schande op den duur ons deel. Dat is onvoor-koombaar, bewezen als het is door de geschiedenis. Kiezen wij daarentegen de gerechtigheid, dan zullen wij, èn als persoonlijkheid, èn als volk, verhoogd worden. Die verhooging, doorgestaan op aarde en aan de andere zijde van het graf beide, is de zaligheid. Is het geluk. Welke zijde kiezen wij nu?

Aan ons die vraag te beantwoorden. Blijven wij in den lijn van onze plichten, blijven wij Gods geboden doen dan kan het eindgeluk ons niet ontgaan, al moeten wij somwijlen ook door duistere paden alvorens dat geluk is bereikt, maar kiezen wij de zonde, de verkeerde zijde, dan zal, al moge ook kortstondig geluk ons deel zijn, het einde toch schande wezen.

Aller geschiedenis herhaalt zich, en er is niets nieuws onder de zon. Wat voorheen de waarheid was en zich alzo heeft bewezen, is thans nog eveneens de waarheid en zal zich soortgelijk bewijzen. Zij ons de geschiedenis van Israël tot leering, alsmede de geschiedenis van de Nephieten en de Lamanieten, en van zooveel andere volkeren die, al stonden zij dan allicht niet in zoo nauwe verwantschap met den God des Hemels, toch evengoed de waarheid in hun historie hebben bewezen dat namelijk gerechtigheid een volk verhoogt, maar de zonde een schandvlek blijft der natiën.

„Gods genade straalt van boven,
Helder lichtend op ons neer,
Maar Hij vergt dat op de kust hier,
Ons licht brande evenzeer.”

DE UITVERKORENE VAN ELOHIM. 1)

Derde Zang uit den „Elias" naar ORSON F. WHITNEY.

Vertaald door FRANK I. KOOYMAN,

Zing' ik een lied van 't oer-verleên,
 Van leven, bron-omnacht,
 Eer zon of maan of ster naar de aard
 Uitschoot haar schijnselpracht;
 Eer intell' gentie 2), geest-gewiekt,
 Uit lichtgewesten vloog
 Naar de aardsche schööl van strijd en smart,
 Op hoogste glorie 't oog.

Een lied door zaligen geleerd,
 Ver boven vonkelnacht,
 Voorbij Olea's 3) zilverschijn
 En Shinea's 4) goudpracht;
 Voorbij de wakende englen daar,
 't Gebied van zonnen door,
 Tot daar waar heershergloben gloên
 Met vorsteliiken gloor.

Verklaar, O Muze, uw sterke vlucht
 Gaat hooger toch dan mijn,
 Waarom God God is, en de mensch
 Zoo God als mensch kan zijn.
 Waarom Gods Zonen wonen soms,
 Bij menschen hier op aard,
 Zóó onder 't sterflijk kleed vermomd,
 Dat niemand het ontwaart.

Van globen ver, van hoogste ster,
 Hoorde ik, vermeende althans,

1) Elohim, ook wel Eloheim, is het Hebreeuwsche meervoud van God. Bij den modernen Jood beteekent 't het meervoud van majesteit, niet van aantal; maar bij de Heiligen der Laatste Dagen beteekent het allebei. Hier is het gebruikt als „De Raad (of Vergadering) der Goden" als in Psalm 82 : 1. In die Samenkomst werd, voordat de Aarde geformeerd werd, de Verlosser der Wereld gekozen. (Paarl van Groote Waarde, Mozes 4 : 1—4; Abraham 3 : 22—28.)

2) Intelligentie (verstand), hier gebruikt voor de ongeschapen, zelfbestaande „ik".

3) Olea: de maan. (Zie Paarl. v. G. W., Abraham 3 : 13.)

4) Shinea (Shineah): de zon (zie denzelfden tekst).

Een zoet refrein, zachtkens en rein,
 Een lieflijke cadans ¹⁾.
 Een stem, een harp — was 't één? — klonk daar
 Bij harpen zonder tal,
 Leidend op dat hoog zanggebergt
 Het lyrische heelal?

De Goden hielden plechtig raad;
 Van Kolob's ²⁾ hoogen trans
 Schoot langs ontelbre kokaubeam ³⁾
 Celestiale glans.
 En 't zwakste tintje, de uiterzoom
 Van dien glansrijken dag,
 Verlichtte 't duister, grondloos rijk,
 Waar de aard in chaos lag.

Stilte. Een plechtig uur waarin
 Diep denken 't meeste baat;
 Van ongeboren werelden
 Was 't oogmerk in beraad.
 Stilte, diepstil, en daar verrees
 Een Macht'ge, gelijk Wien
 In 't koningen- en priesters-heir
 Geen tweede was te zien.

Met krachtgestalt, vol gratie, was
 Needrig doch godlijk hij;
 Zijn aanzicht streefde, glorievol,
 De middagzon voorbij.
 Witter zijn haar dan golvenschuim,
 Of sneeuw op Alpentop.
 Hij sprak — het werd nog dieper stil,
 Men lette scherper op.

„Vader”, de stem klonk als muziek,
 Klaar als de murmelklank
 Van 't beekje, dat zich dalwaarts spoedt
 Van sneeuwkruijn maagdelijk blank;
 „Daar voor Uw kroost één sterven moet,
 „Tot hun behoudenis,

1) Cadans: toonval.

2) Kolob: centraalzon; (Abraham 3 : 9).

3) Kokaubeam: sterren; (Abraham 3 : 13).

„Als de aarde, nu nog woest en leêg,

„Vol trillend leven is;

„En macht'ge Michael ¹⁾ vallen eerst,

„Opdat het menschdom zij,

„En Gij een heiland zenden moet,

„Zie, hier ben ik — zend mij!

„Ik vraag, ik zoek geen ander loon

„Dan wat ik mij bereid,

„Mijn zij de willige offerand,

„Uw de eeuw'ge heerlijkheid.

„Gun mij, als deze wereld straks

„In zonde zinken zal,

„Daarheen te leiden twaalf legioen

„Van dit Uw eedlen-tal;

„Beproofde zielen ²⁾, daar ten hoofd

„Van 't onbeproofd geslacht,

„Dat iedere bedeeing zij

„Bekroond met hemelmacht.

„De blaamlooze in den geestenstaat,

„Wil die met stof omkleên,

„De stapsteen ³⁾, doet de mensch Gods wil,

„Tot al de heerlijkheên,

„Geloovend waar hij niet kan zien,

„Totdat hij nogmaals weet

„En zich verantwoordt, loon ontvangt,

„Voor wat beneên hij deed.

„Liefd' alle werelden behield ⁴⁾

„Voorheen — redt hen voortaan;

„Maar kon genâ berooven 't recht

„En Elohim bestaan?

1) Michaël: Vader Adam (vóór zijn menschwording).

2) Beproofde zielen. In de „Mormoonsche" theologie beteekent „ziel" geest en lichaam samen, maar in de algemeene letterkunde, en in 't bijzonder in de dichtkunst, zijn „ziel" en „geest" gelijkbeteekenend.

3) Stapsteen (in het Engelsch: stepping-stone) steen in een rivier om daarop te stappen bij het gaan naar de overzij. Hier een middel tot grootere glorie.

4) Het Evangelie van Christus, de hoogste uiting van Gods liefde voor den mensch, heeft reeds vele werelden behouden en zal nog vele anderen tot zaligheid opvoeren (Paarl van Groote Waarde, Mozes 1: 33—39).

„Vrijheid — des menschen g'loof en werk,
 „Genâ Gods — voert tot heil;
 „Leven of dood, deugdloon of vloek,
 „Wacht allen zonder feil.”

Nog klonk die stem, toen plots verrees
 Een statige figuur,
 Trotsch als de bergpiek in den storm,
 Belicht door 't hemelvuur.
 Een personage, glanzend, schoon,
 Met vlammeende oogengloed;
 De trotsch-gekrulde lip veried
 Den toorn van zijn gemoed.

„Zend mij! — zijn glimlach, hoflijk, hield
 Minachting nauw bedekt,
 „En 'k voer een ieder weer terug,
 „Wie ook van hier vertrekt;
 „Uitzond'ring kent mijn heilplan niet ¹⁾,
 „Een vrije wil? Geen mensch!
 „De mijne alleen! Als wederloon
 „Is gindsche troon mijn wensch!”

(Wordt vervolgd)

1) Lucifer, die graag de Verlosser had willen zijn, stelde dwangredingsmiddelen voor, die den menschelijken vrijen wil te niet zouden doen, en eischte als zijn loon de eer die God toekomt (Mozes 4 : 1—4; Abraham 3 : 22—28).

INHOUD:

Redevoering . . . blz. 193 Tabernakeldienst . . „ 198 Verreizen . . . . blz. 200		Gerechtigheid . . . „ 201 De uitverkorene van Elohim . . . . . „ 205
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.